

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 1. AUGUST 2021 – 9.SETRIN
AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15
(20 ÅR I VESTER AABY – 25 ÅR I FOLKEKIRKEN)
Tekster: Ordsp. 3,27-35; 1. Joh. 1,5-2,2; Luk. 16,1-9
Salmer: 403,289,728,276,375

Kom, Sandheds Ånd, og vidne giv
at Jesus Kristus er vort liv
og at du ej af andet ved
end Ham vor sjæl til salighed

For nogen tid siden gik det op for mig, at jeg i dag, hvor jeg har været sognepræst 20 år i Vester Aaby og Aastrup og været ansat i Den Danske Folkekirke i 25 år, skulle prædike over den tekst, der har overskriften ”Den uærlige godsforvalter”
Det kunne ligne en tanke, ja et udslag af skæbnens ironi.
Men så nåede jeg heldigvis frem til den befriende forløsning:
Nemlig at prædikenen jo ikke skal handle om mig.
Det er så sandt som det er sagt.
Og så alligevel.
Hvad skal jeg omvendt med en prædiken, der ikke har noget med mig at gøre?
For selv om man som præst i 25 år har holdt godt og vel 1000 prædikener plus det løse, så er man stadig til trods for tøjlet og placeringen i kirkerummet også tilhører.
Derfor er det kan det også være en befrielse for præster, at vi som regel er meget glade for at høre os selv.

Men det, vi er fælles med resten af menigheden om, er først og fremmest at være tilhørere til evangeliet.

Ordene om nåde og tilgivelse i Jesus Kristus som man som præst får lov til at forkynde.

Men også - at høre.

Og så lykkedes det mig alligevel at komme om på side 2 med mig selv som udgangspunkt.

Derfor iler vi nu videre til Lukasevangeliet.

Og det **er** en mærkelig tekst, vi får at høre i dag. Beretningen om den uærlige godsforvalter. Den utro godsforvalter hed han endda i den gamle oversættelse.

Men den er mest mærkelig så længe vi holder fast i at ville se den og høre den med vore egne øjne og ører. Det er vi naturligtvis nødt til, vi har ikke andet at se og høre med.

Men det jeg mener er, at vi alt for let tager vores egen verdensopfattelse med ind i billedet.

Og gør vi det, kommer dagens tekst let til at sige os noget, som vi kan sige os selv. At det ikke betaler sig at snyde.

Men evangeliet vil altid sige noget til os, som vi **ikke** kan sige os selv.

Vi tager let vores egen verdensopfattelse med fordi der tilsyneladende er plads til det i dag.

Der tales om verdens børn og lysets børn. En opdeling, der giver mindelser om den menneskelige opdeling i troende og vantro som vi for eksempel kender fra Hans Kirks roman "Fiskerne."

Dem derovre, som det hedder i Matador. En opdelt verden, hvor nogle mener sig kaldede til at vide, hvem er er rigtige og hvem der er forkerte.

Det er det, der klinger med, når vi om lidt med Johannes Johansen skal synge, at vi klipper vores egen pragt af Guds lov. Tidligere biskop Johannes Johansen, der havde sommerhus på Langeland og derfor dukkede op til en af mine første aftengudstjenester i Lindelse Kirke med ordene ”Jeg sad alligevel og kedede mig i sommerhuset, så jeg sagde til mig selv: Jeg kan lige så godt køre ned og høre Torkil” Siden har jeg valgt hans salmer med en særlig forkærlighed. Derfor skulle han også med i dag. Det er jo også en mindelse om, hvem og hvad der er i centrum, når der prædikes. Også når det siges med kærlig ironi.

Men denne opdeling holder ikke i dagens evangelietekst. Heller ikke selv om der altså tales om verdens børn og lysets børn.

For selv om det ser sådan ud, så er centrum for dagens evangelium ikke, at et menneske snyder på vægten.

Det, der er i centrum er, at der var en godsejer, der var så rig, at han havde råd til at lade sin forvalter dele ud til højre og venstre.

Ja, ja, det er meget godt. Men hvorfor bliver forvalteren så afskediget i første omgang?

Endda på et så løst grundlag som rygter.

Måske fordi der var brug for ham til et vigtigere erhverv end at forvalte Guds lov.

Måske skulle han i virkeligheden i stedet for forvalte Guds evangelium.

Godsejeren siger jo ikke, at han ikke længere dur til at være menneske, han siger kun, at han ikke længere kan være forvalter.

Måske stillingen blev nedlagt. Omstruktureret som det hedder på nudansk.

Fordi formuen skulle bruges på en ny måde.

Nemlig til at nedskrive gælden og skaffe sig venner ved hjælp af den uretfærdige mammon.

Men vel at mærke i verden. Blandt verdens børn. For den kan hverken bruges til at købe rigtige venner plads i Himmeriget for.

Så det har vennerne, der tager imod heller ikke gjort.

Men vi får i dag at vide, at de er der.

Og tager imod i de himmelske boliger.

Når det jordiske gods slipper op.

Som det jo kan gøre til alle tider.

Også midt i livet.

Men for at vi ikke skal gå i den klassiske fælde og lade evangeliet afløse loven i stedet for at fuldende den, er det vigtigt at holde fast i, at det er den samme forvalter.

Og de samme venner.

Det er også den samme Gud.

Men måske er der en grund til, at evangelisten Lukas bruger to forskellige titler i begyndelsen og afslutningen af dagens evangelietekst.

Den rige mand bliver pludselig til Herren. Det var ikke den rige mand, der roste den uærlige forvalter.

Det var Herren fortæller Lukas.

Det kunne naturligvis skyldes, at forvalteren har brugt alle pengene, så betegnelsen rig ikke mere er dækkende.

Men det kunne også skyldes, at selve forvalterens gerning har banet vej for Guds ødselhed. Simplethen har banet vej med sit liv og sin gerning.

Så at sige har banet vej fra Det gamle til Det nye Testamente. For hvordan ser det hele ud, hvis den uærlige forvalter i virkeligheden er Jesus Kristus? Der var i hvert fald mange på hans samtid, der ville kalde ham uærlig. Ja, det kostede ham faktisk livet.

Hvordan ser det ud, hvis dagens glædelige budskab i virkeligheden er, at vi alle får nedskrevet gælden fordi der er nok at tage af hos Gud?

Og det eneste Gud kræver til gengæld er riget, magten og æren. Alt det, der gør Herren til Herren.

Det får stadig ikke dagens evangelietekst til at gå helt op.

Bortset fra, at vi aldrig i Bibelen hører om, at Jesus graver – bortset fra med en pind i noget mudder – eller tigger.

For Guds Søn tigger ikke om vores kærlighed. Han tilbyder sin egen. Det er det eneste, kærlighed kan selv om mennesker gennem tiderne har prøvet både at grave og måske navnlig at tigge om kærligheden. Også det ender let med at klippe klæder af loven.

Guds Søn blev ydmyget af mennesker, men så dybt sank han aldrig selv. Selv ikke, da han 3 gange spurgte Peter om han elskede ham.

For evangeliet **skal** heller ikke gå op i verden. Hvis det gjorde det, ville det omgående melde sig ud af vores liv, der jo heller ikke altid går op. Hvis det gjorde det, ville vi være tilbage ved vores egen retfærdighed og egenvilje. Kappeklipperiet igen-igen. Vi har steder nok i forvejen, hvor vi tilbydes det perfekte liv. Lukasevangeliet er ikke et af dem.

Tværtimod tilbydes vi i dag et liv skænket os af en uærlig godsforvalter. Et liv, hvor der er plads til at fejle, men hvor gælden igen og igen bliver nedskrevet ved nadverbordet, hver gang vi har prøvet at gøre vores liv så perfekt som muligt. Med eller uden mammon.

Et liv i troen på, at vi må komme tilbage med vores gældsbeviser, hver gang de er blevet for store.

Det budskab er det en glæde at kunne fortælle videre fra prædikestolen - og at høre!

AMEN